

**RAAD VAN
DE EUROPESE UNIE**

**Brussel, 1 februari 2007 (09.02)
(OR. de,en)**

**5325/07
ADD 1**

COPEN 7

INITIATIEF - ADDENDUM

van: de Duitse en de Franse delegatie

d.d.: 15 januari 2007

Betreft: Ontwerp-Kaderbesluit 200./.../JBZ van de Raad van ... inzake de erkenning en tenuitvoerlegging van voorwaardelijke straffen en alternatieve sancties

Voor de delegaties gaat hierbij een toelichting op het initiatief van de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek met het oog op de aanneming door de Raad van een kaderbesluit inzake de erkenning en tenuitvoerlegging van voorwaardelijke straffen en alternatieve sancties.

TOELICHTING

Voorstel voor een kaderbesluit inzake de erkenning en tenuitvoerlegging van voorwaardelijke straffen en alternatieve straffen

Achtergrond

De Europese Raad van Tampere heeft in zijn conclusies van 15 en 16 oktober 1999 de wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen als hoeksteen van de politieke en justitiële samenwerking in de Europese Unie aangewezen. In het programma van maatregelen om uitvoering te geven aan het beginsel van wederzijdse erkenning van strafrechtelijke beslissingen van 29 november 2000 heeft de Raad zich uitgesproken voor samenwerking op het gebied van voorwaardelijke straffen en voorwaardelijke invrijheidsstelling (maatregel 23)

In het Haags Programma van 4 en 5 november 2004 is het beginsel van de wederzijdse erkenning bevestigd.

Tot dusver is het in 1975 in werking getreden Europees Verdrag inzake het toezicht op voorwaardelijk veroordeelden of voorwaardelijk in vrijheid gestelden van 30 november 1964 het enige instrument van internationaal recht voor grensoverschrijdende reclassering.

Dat verdrag is vooralsnog door slechts 12 EU-lidstaten (AT, BE, CZ, EE, FR, IT, LU, NL, SE, SI, SK, PT) bekrachtigd, en dan nog gedeeltelijk met een voorbehoud op veel punten. In de praktijk is het instrument daarom van geringe waarde. Voor zover het verdrag is toegepast, bleek het een omslachtig instrument.

In 2001 heeft de Groep samenwerking in strafzaken (COPEN) het thema onder het Belgische voorzitterschap besproken. Als discussienota diende het voorstel van 6 juli 2001 (doc. 10646/01 COPEN 36), maar de besprekingen werden niet voortgezet omdat er andere wetgevingsthema's aan bod kwamen.

De Europese Commissie heeft in haar mededeling van 10 mei 2005 over het Haags Programma (doc. COM(2005) 184 def.) voor 2007 een voorstel inzake erkenning en tenuitvoerlegging van alternatieve sancties en voorwaardelijke straffen aangekondigd (punt 290 op de lijst van maatregelen in de bijlage bij genoemd document).

Daartoe heeft de Commissie op 23 en 24 oktober 2006 een vergadering van deskundigen gehouden waarin bevestigd werd dat er op dit gebied een praktische behoefte bestaat aan rechtsinstrumenten, maar dat die tot nu toe ontoereikend zijn.

Het onderhavige ontwerp moet ingepast worden in de tot dusver aangenomen en de momenteel besproken kaderbesluiten, en mag geen afbreuk doen aan de toepassing ervan. Het voorstel vormt vooral een zinvolle aanvulling op het kaderbesluit van de Raad inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafrechtelijke beslissingen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen worden opgelegd, met het oog op de tenuitvoerlegging ervan in de Europese Unie. Dit kaderbesluit bevat vooral regelingen voor de overbrenging van de staat van veroordeling naar de tenuitvoerleggingsstaat van tot vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen veroordeelde personen. De beslissing over een eventuele latere voorwaardelijke invrijheidsstelling hangt dan af van het recht van de staat waarnaar de betrokkene is overgebracht. In de werkingssfeer van het onderhavige ontwerp-kaderbesluit is wel opgenomen dat de veroordeelde die in de staat van veroordeling zijn straf voor een gedeelte uitgezeten heeft, onder bepaalde voorwaarden vrijgelaten wordt (voorwaardelijke invrijheidsstelling). Wanneer de veroordeelde zich vervolgens naar zijn vaderland begeeft, doen zich opnieuw dezelfde problemen voor als bij een strafopshorting.

De meeste bepalingen van het ontwerp sluiten zoveel mogelijk aan bij het kaderbesluit inzake de tenuitvoerlegging van gevangenisstraffen teneinde de instrumenten op het gebied van de samenwerking in strafzaken zo coherent mogelijk toe te passen.

De hoofdpunten van het ontwerp zijn:

- principiële verplichting tot erkenning van de buitenlandse beslissing en tot tenuitvoerlegging van de door de staat van veroordeling opgelegde maatregelen;
- opneming in de werkingssfeer van de voorwaardelijke invrijheidsstelling en alternatieve straffen;

- de bevoegdheid van de tenuitvoerleggingsstaat hangt af van de wettige en gewone verblijfplaats van de gevonnisse persoon;
- opstellen van voorwaarden die de tenuitvoerleggingsstaat moet kunnen eerbiedigen, onverminderd de mogelijkheid van een aanpassing aan het eigen recht;
- afzien van de toetsing van de dubbele strafbaarheid bij bepaalde strafbare feiten op de lijst van 32 categorieën misdrijven in het kaderbesluit betreffende het Europese aanhoudingsbevel;
- principiële bevoegdheid van de tenuitvoerleggingsstaat voor alle verdere beslissingen in verband met voorwaardelijke of alternatieve straffen;
- termijnen voor de beslissing over het weigeren van het toezicht of van de overname van de bevoegdheid voor de verdere beslissingen;
- indien de staat van veroordeling bevoegd is voor de verdere beslissingen: verplichting om mee te delen of er, na de intrekking van een voorwaardelijke straf, verzocht wordt om de tenuitvoerlegging van de straf conform het kaderbesluit inzake de tenuitvoerlegging van gevangenisstraffen, dan wel om overbrenging van de veroordeelde conform het kaderbesluit inzake het Europese aanhoudingsbevel.

De bedoeling van het voorstel is dat personen die tot een voorwaardelijke of alternatieve straf veroordeeld zijn, zich van de staat van veroordeling naar de staat van hun gewone verblijfplaats kunnen begeven, zonder dat zulks invloed heeft op de werking van de opgelegde opschortingsmaatregelen. Evenzo moet voorkomen worden dat rechtbanken bij de vervolging van personen met verblijfplaats in een andere lidstaat reeds van opschorting van de voorwaardelijke straf afzien of een voorwaardelijke straf opleggen zonder in begeleidende maatregelen te voorzien. Dit voorstel moet derhalve het opleggen en ten uitvoer leggen van zulke straffen voor niet aan het gebied gebonden personen vergemakkelijken; daartoe wordt voor de lidstaten de verplichting ingevoerd als staat van woonplaats of staat van verblijfplaats de veroordeling van een persoon te erkennen en de opgelegde voorwaardelijke en alternatieve straffen ten uitvoer te leggen. Het ontwerp maakt tevens een betere bescherming van het slachtoffer mogelijk, kan de resocialisatie van de gevonnisse bevorderen en recidive voorkomen. Daarnaast sluiten de bepalingen en doelstellingen van dit ontwerp aan bij die van de voorafgaande kaderbesluiten.

Rechtsgrondslag/Subsidiariteit

Rechtsgrondslag voor het kaderbesluit is artikel 31, lid 1, punten a) en c) VEU.

Behalve een kaderbesluit, lijkt elk ander middel om grensoverschrijdende samenwerking op het gebied van de reclassering in de gehele EU te regelen, ontoereikend. Elk voor zich kunnen de lidstaten namelijk geen passende, onderling afgestemde regelingen treffen. Alleen door een kaderbesluit kan de doelstelling van het ontwerp verwezenlijkt worden.

Verduidelijking van de bepalingen

Artikel 1 behelst doel en werkingssfeer van het voorstel. Als motief voor een grensoverschrijdend toezicht op voorwaardelijke straffen worden in artikel 1, lid 1, uitdrukkelijk resocialisatie van gevonnenen personen en slachtofferbescherming genoemd. In artikel 1, lid 2, is bepaald welke kaderbesluiten buiten de werkingssfeer van het ontwerp vallen. Daaronder vallen met name de kaderbesluiten inzake de tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen en geldelijke straffen. Het voorgestelde kaderbesluit vult daarmee de reeds vermelde lacune in de eerder aangenomen en momenteel behandelde kaderbesluiten.

Artikel 2 bevat de definities aan de hand waarvan er met de bijzonderheden in de verschillende lidstaten rekening gehouden kan worden. In de definitie van het begrip "beslissing" in artikel 2, punt a), van het ontwerp worden derhalve, naast de voorwaardelijke straf, de alternatieve straf en de opschorting van de straf of maatregel, mits bepaalde voorwaarden worden nageleefd (zg. voorwaardelijke veroordeling) in de werkingssfeer getrokken. De hier bedoelde maatregel is ontleend aan artikel 1 van het kaderbesluit inzake het Europese aanhoudingsbevel en daaraan inhoudelijk identiek.

In artikel 2, punten b) tot en met f), worden de onder a) genoemde begrippen nader verklaard. Het begrip "voorwaardelijke straf" (artikel 2, punt b)) omvat de voorwaardelijke invrijheidsstelling nadat een gedeelte van de vrijheidsstraf of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel uitgezeten is. Terwijl "opschortende maatregelen" (artikel 2, punt c)) de verplichtingen omvatten waarvan de naleving een voorwaardelijke straf of een vrijheidsbenemende straf of maatregel opschort, is de alternatieve straf (artikel 2, punt d)) een zelfstandige straf die bedoeld is om een bijzondere verplichting of voorwaarde in acht te nemen. Dit soort sancties spruit voort uit de idee dat het hierbij vaak om maatregelen gaat die in andere lidstaten als opschortende maatregelen opgelegd kunnen worden en daarom vanwege hun aard bekend zijn.

Het begrip "tenuitvoerleggingsstaat" (artikel 2, punt f)) bepaalt waar de maatregelen daadwerkelijk worden uitgevoerd. De eigenlijke toewijzing van de bevoegdheid voor het toezicht vloeit voort uit artikel 5, lid 1, waar sprake is van de wettige en gewone verblijfplaats van de gevonnisde persoon.

Artikel 3 heeft betrekking op de verplichtingen krachtens artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en komt overeen met artikel 3, lid 4, van het kaderbesluit inzake de tenuitvoerlegging van gevangenisstraffen.

Artikel 4 betreft de bepaling van de bevoegde autoriteiten van de lidstaten en komt in grote mate overeen met artikel 2 van het kaderbesluit inzake de tenuitvoerlegging van gevangenisstraffen. Door het begrip "rechterlijke autoriteiten" wordt duidelijk gemaakt dat noch bestuursorganen, noch publiek- of privaatrechtelijke reclasseringsinstanties op grond van dit kaderbesluit beslissingsbevoegdheid kunnen krijgen. Dit sluit echter niet uit dat andere taken, zoals de concrete uitvoering van maatregelen of het kiezen van de reclasseringswerker, door andere organen vervuld worden.

Zoals bij de andere rechtsinstrumenten voor wederzijdse erkenning, wordt de basis gevormd door de rechtstreekse toezending van de beslissing en de kennisgeving door de rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling aan de rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat die relatief en absoluut bevoegd is.

Om de samenwerking in de reclassering ondanks de sterk uiteenlopende systemen in de lidstaten mogelijk te blijven maken, voorziet artikel 5 in een reeks opschortende maatregelen en alternatieve straffen die door alle lidstaten uitgevoerd kunnen worden. Naast de verplichting voor de gevonnisde persoon om de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat in te kennis stellen van iedere verandering van woonplaats, behoren daartoe, krachtens artikel 5, lid 1, van het ontwerp, voorschriften betreffende de levenswijze, een meldplicht, verboden in verband met contacten of verblijfplaatsen, schadevergoedingsregelingen en taken van algemeen nut. Voorts wordt de aanstelling van een reclasseringswerker voorgeschreven. Overeenkomstig artikel 5, lid 2, kunnen de lidstaten naast deze maatregelen voorwaarden en instructies formuleren die zij bereid zijn te controleren. Daarbij kan onder meer rekening gehouden worden met bilaterale bijzonderheden zoals een reeds bestaande samenwerking tussen buurlanden. Artikel 5, lid 3, bepaalt, met toepassing van de leden 1 en 2, van welke maatregelen de toepassing aan de tenuitvoerleggingsstaat overgedragen kan worden. Het is niet bedoeld om het soort maatregelen in te perken die een nationale rechterlijke autoriteit aan de gevonnisde persoon kan opleggen, maar alleen om te bepalen welke maatregelen uit hoofde van dit kaderbesluit toegepast kunnen worden door de staat van de gewone verblijfplaats.

Conform artikel 5, lid 1, is de wettige en gewone verblijfplaats het criterium voor de toepassing van het ontwerp-kaderbesluit. Wanneer de tenuitvoerleggingsstaat (artikel 2, punt f)) de beslissing heeft ontvangen, is hij, onverminderd de artikelen 8 en 9, verplicht de opschortende maatregelen en alternatieve straffen conform artikel 7 te erkennen en uit te voeren.

Artikel 6 omschrijft de procedure voor de toezending van de beslissing en het certificaat, en het gebruik van de modellen (artikel 6, lid 2). De regelingen komen in wezen overeen met die van artikel 4 van het kaderbesluit inzake de tenuitvoerlegging van gevangenisstraffen.

Artikel 7 behelst de principiële verplichting om de opschortende maatregelen en alternatieve sancties te erkennen en het toezicht erop over te nemen. Tevens wordt voorgeschreven dat de tenuitvoerleggingsstaat onverwijld de nodige maatregelen treft voor het instellen van het toezicht, zodra hij een besluit genomen heeft over de erkenning en overname. Krachtens artikel 10 krijgt de tenuitvoerleggingsstaat voor dat besluit tien dagen de tijd. Worden er geen gronden tot weigering als bedoeld in artikel 9 aangevoerd, dan moet de tenuitvoerleggingsstaat onmiddellijk de voor het toezicht op de voorwaarden vereiste maatregelen treffen.

Om de overname van de maatregelen door de tenuitvoerleggingsstaat te verlichten, voorzien de leden 2 en 3 van artikel 7 van het ontwerp in de mogelijkheid om de in de beslissing genoemde opschortende maatregelen of alternatieve sancties aan het recht van de tenuitvoerleggingsstaat aan te passen. De onverenigbaarheid van de aard en duur van de maatregel is daarbij doorslaggevend. De aangepaste maatregel of sanctie moet zoveel mogelijk overeenstemmen met de in de staat van veroordeling opgelegde straf, en mag niet strenger zijn. Artikel 13 schrijft in dat geval dwingend overleg tussen de betrokken rechterlijke autoriteiten voor.

Evenals de andere rechtsinstrumenten voor wederzijdse erkenning sluit artikel 8 de mogelijkheid uit om een beroep te doen op het ontbreken van dubbele strafbaarheid wanneer het gaat om een delict uit de lijst van 32 categorieën strafbare feiten uit het kaderbesluit inzake het Europese aanhoudingsbevel. Deze bepaling is ingevoerd om het grensoverschrijdende toezicht op maatregelen op een zo groot mogelijke schaal te garanderen. Het schijnt namelijk mogelijk te zijn om, in geval van een loutere overname van de uitvoering door de tenuitvoerleggingsstaat, af te zien van de toetsing op dubbele strafbaarheid. De tenuitvoerleggingsstaat behoudt echter de mogelijkheid om de bevoegdheid voor alle verdere besluiten te weigeren vanwege het ontbreken van de dubbele strafbaarheid (artikel 12, lid 3).

De gronden waarop de erkenning van de beslissing en de overname van het toezicht op de opschorting geweigerd kunnen worden, zijn in artikel 9 opgesomd, en komen in grote mate overeen met de reeds van andere kaderbesluiten bekende redenen tot weigering. Een bijzondere waarde wordt toegekend aan de weigeringsgronden die enerzijds verband houden met de gevallen waarin de beslissing een medisch-therapeutische maatregel bevat waarop de tenuitvoerleggingsstaat in het kader van het rechts- of gezondheidszorgsysteem, ondanks de in artikel 7 bedoelde aanpassingsmogelijkheden, geen toezicht kan houden (artikel 9, lid 1, punt i)), en anderzijds met de gevallen waarin er tussen de betrokken rechterlijke autoriteiten geen akkoord kon worden bereikt over de aanpassing van de opschortende maatregelen of de alternatieve straffen (artikel 9, lid 1, punt j)). Artikel 9, lid 1, punt i), moet de tenuitvoerleggingsstaat de mogelijkheid bieden af te zien van een overname van toezicht op maatregelen, wanneer hij op feitelijke of juridische gronden daartoe niet in staat is, bijvoorbeeld omdat een bepaalde vorm van therapie volgens het nationaal recht niet toegestaan is. Artikel 9, lid 1, punt j), regelt de gevolgen van het mislukken van overleg over een aanpassing van de opschortende maatregelen of alternatieve straffen overeenkomstig artikel 7, leden 2 en 3. Indien de betrokken staten niet tot een akkoord komen, kan de erkenning en overname van het toezicht geweigerd worden, en kan de vonnissende instantie besluiten zelf de uitvoering van de maatregelen te garanderen.

Artikel 10 bepaalt dat de bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat binnen 10 dagen besluit of zij de beslissing erkent en het toezicht op de opschortende maatregelen of de alternatieve straffen aanvaardt. Die korte termijn moet snelle besluiten in de hand werken zodat voorkomen wordt dat er gedurende een te lange periode geen toezicht is.

Artikel 11 bepaalt dat in geval van een overname het recht van de tenuitvoerleggingsstaat toepasselijk is op het toezicht op opschortende maatregelen en alternatieve sancties. Dat geldt in het bijzonder voor de concrete uitvoering van het toezicht.

Artikel 12, lid 1, van het ontwerp bepaalt dat de bevoegde rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat bevoegd is alle verdere besluiten in verband met de voorwaardelijke of alternatieve straffen te nemen. Dat betreft vooral de wijziging van de opschortende maatregelen, het besluit over de strafoplegging bij een voorwaardelijke veroordeling, intrekking van de strafopschorting en kwijtschelding. Ook voor alle verdere gevolgen van de beslissing, met name de uitvoering van de opgelegde vrijheidsstraf, geldt het recht van de tenuitvoerleggingsstaat. Daarmee wordt de bevoegdheid in haar geheel van de staat van veroordeling aan de tenuitvoerleggingsstaat overgedragen. Deze oplossing komt in beginsel overeen met de idee die ook ten grondslag ligt aan het kaderbesluit inzake de tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen. De volledige verantwoordelijkheid voor de tenuitvoerlegging van de beslissing ligt daarmee bij de tenuitvoerleggingsstaat. Dankzij deze oplossing vermijdt men de juridische complexiteit die het gevolg is van de opsplitsing van de bevoegdheden tussen de staat van veroordeling en de tenuitvoerleggingsstaat, alsmede de omslachtigheid van de overnameprocedure die zo'n opsplitsing bij intrekking van de maatregel tot gevolg kan hebben.

In geval van een voorwaardelijke veroordeling kan de staat van veroordeling, conform artikel 12, lid 2, zijn bevoegdheid voor alle verdere besluiten echter behouden, zodat zijn recht toepasselijk blijft. Dergelijke gevallen, waarin wel de schuld van de gevonneniste persoon, maar nog geen strafmaat is vastgesteld, kunnen de optie dat de staat van veroordeling zelf over de concrete straf besluit, rechtvaardigen.

Als uitzondering op de in artikel 12, lid 1, vervatte bepaling kunnen de lidstaten in bepaalde gevallen de overname van de bevoegdheid beperken tot het toezicht op de opschortende maatregelen en alternatieve sancties, zodat de staat van veroordeling in dat geval voor alle verdere besluiten bevoegd blijft. De regeling is vooral bedoeld om rekening te houden met de gevallen waarin de tenuitvoerleggingsstaat na overname van de bevoegdheid voor alle verdere besluiten op onoverkomelijke feitelijke of juridische moeilijkheden stuit. Het besluit tot weigering moet samen met het besluit over de erkenning van de beslissing binnen de in artikel 10 vermelde termijnen meegedeeld worden. Artikel 12, lid 3, derde zin, bepaalt dat de tenuitvoerleggingsstaat die de bevoegdheid voor alle verdere besluiten weigert, in elk geval conform artikel 7 verplicht blijft de beslissing te erkennen en toezicht te houden op de opschortende maatregelen en alternatieve sancties.

Artikel 13 voorziet in de plicht tot overleg in geval van een aanpassing overeenkomstig artikel 7, leden 2 en 3. De staat van veroordeling moet daardoor de gelegenheid krijgen een standpunt in te nemen ten aanzien van de aard en omvang van de aanpassing, zodat de opgelegde maatregelen zoveel mogelijk effect sorteren. Artikel 13, lid 2, bevat de mogelijkheid om af te zien van overleg, teneinde de procedure te versnellen. Het is mogelijk dat de staat van veroordeling er in de praktijk alleen belang bij heeft zijn standpunt ten aanzien van de aanpassing kenbaar te maken, terwijl hij bij wijze van uitzondering voor de verdere besluiten bevoegd blijft. Indien van overleg wordt afgezien, moet de tenuitvoerleggingsstaat de staat van veroordeling achteraf van de voorgenomen aanpassing in kennis stellen (artikel 13, lid 2).

Artikel 14 gaat over de informatieplicht die de autoriteiten van beide betrokken lidstaten hebben wanneer de tenuitvoerleggingsstaat de bevoegdheid voor de verdere besluiten overneemt. Conform lid 1 moet de tenuitvoerleggingsstaat de staat van veroordeling in kennis stellen van het verdere verloop van het toezicht. Die gegevens kunnen enerzijds belangrijk zijn voor de formele afronding van de nationale procedure, en anderzijds voor het geval dat de bevoegdheid, overeenkomstig artikel 17, weer door de staat van veroordeling wordt overgenomen. Artikel 14, lid 2, betreft de autoriteit van de staat van veroordeling. Haar informatieplicht vloeit voort uit het feit dat het bijvoorbeeld mogelijk is dat er nieuwe gegevens zijn, zoals het feit dat de gevonneniste persoon nieuwe misdrijven gepleegd heeft, die voor de kwestie van de opschorting relevant blijken.

Artikel 15 geldt alleen voor het geval dat de staat van veroordeling bij wijze van uitzondering bevoegd blijft voor alle verdere besluiten. Krachtens lid 1 moet ten eerste iedere overtreding van een opschortende maatregel of een alternatieve straf gemeld worden, omdat zulks voor de daaropvolgende besluiten van belang kan zijn (punt a)). Ten tweede moet de tenuitvoerleggingsstaat krachtens punt b) ook verdere informatie verstrekken die de staat van veroordeling aanleiding kunnen geven tot een nieuw besluit. De tenuitvoerleggingsstaat mag in die gevallen beoordelen of het om informatie in de zin van de bepaling gaat.

Artikel 15, lid 3, bevat de verplichting voor de staat van veroordeling om, in geval van vaststelling van een straf of intrekking van een strafopshorting, de zich in de tenuitvoerleggingsstaat bevindende persoon te horen. De tenuitvoerleggingsstaat moet de nodige maatregelen nemen die, zo nodig, een verhoor per videoconferentie mogelijk maken, overeenkomstig artikel 10 van het Verdrag van 29 mei 2000 aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen de lidstaten van de Europese Unie.

Artikel 15, lid 4, betreft de plicht voor de staat van veroordeling om de tenuitvoerleggingsstaat onverwijld in kennis te stellen van de in het voorschrift genoemde, voor het toezicht op de maatregelen relevante besluiten, zodat de tenuitvoerleggingsstaat daaruit de noodzakelijke consequenties kan trekken. Hij moet aan de hand daarvan de gewijzigde opschortende maatregelen uitvoeren of de maatregelen beëindigen (artikel 15, lid 6). In het geval van vaststelling van een straf of intrekking van de opschorting deelt de bevoegde autoriteit van de staat van veroordeling, overeenkomstig artikel 15, lid 5, mee of zij voornemens is de tenuitvoerleggingsstaat ook te verzoeken om overname van de tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel volgens het kaderbesluit inzake de tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen, dan wel of zij verzoekt om overlevering van de betrokkene volgens het kaderbesluit inzake het Europese aanhoudingsbevel. De tenuitvoerleggingsstaat treft dan de in het desbetreffende kaderbesluit vervatte maatregelen om te zorgen voor de tenuitvoerlegging van de straf of de overlevering van de gevonniste persoon. Ook het vervolg van de procedure richt zich in beide gevallen naar de normen van het desbetreffende kaderbesluit. Deze regeling berust op de idee dat de regelingen van dit ontwerp op correcte wijze moeten aansluiten bij de regelingen uit andere, reeds aangenomen rechtsinstrumenten.

Krachtens artikel 16 hebben beide betrokken staten het recht amnestie of gratie te verlenen. De andere staat is verplicht het besluit te erkennen.

Artikel 17 heeft betrekking op het geval dat de gevonnisse persoon zijn wettige en gewone verblijfplaats naar een andere lidstaat verlegt, hetzij de staat van veroordeling, hetzij een derde lidstaat. Dan wordt de bevoegdheid voor het toezicht op de opschortende maatregelen of de alternatieve straffen en voor alle overige besluiten in verband met deze maatregelen weer overgedragen aan de bevoegde rechterlijke autoriteit van de staat van veroordeling. Bevindt de gevonnisse persoon zich in een andere lidstaat, dan kan de staat van veroordeling tot een nieuwe overdracht besluiten. Voorkomen moet worden dat een lidstaat verantwoordelijk blijft voor het toezicht op de opschortende maatregelen, ook al bevindt de gevonnisse persoon zich niet meer op zijn grondgebied en kan zijn resocialisatie daar dus niet meer gewaarborgd worden.

De artikelen 18 en 19 komen overeen met artikel 18 bis, lid 1, en artikel 19 van het kaderbesluit inzake de tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen.

Artikel 20 gaat over de verhouding tot het Europees Verdrag van 1964 (lid 1), en bepaalt, met het oog op bestaande of toekomstige overeenkomsten of regelingen, dat de lidstaten instrumenten toepassen of overeenkomen kunnen die verder gaan dan de doelstellingen van het voorstel (leden 2 en 3).

De artikelen 21 en 22 bevatten bepalingen voor de uitvoering en inwerkingtreding van het kaderbesluit.